

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۰۷ اگست ۲۰۲۱

طالب و "نعره تکبیر"؟!

جمعه - ۱۵ / اسد - ۱۴۰۰ - کابل: احتمالاً شما هم این را شنیده باشید که "ذبیح الله مجاهد" یک تن از سخنگویان طالب، رسماً اعلام داشت که چون آنها در جریان ۲۰ سال گذشته با شعار "الله اکبر" به جنگ امریکا رفته اند، لذا نه تنها به کسی و یا نهادی این اجازه را نمی دهند تا از شعار آنها علیه خودشان کار گیرند، بلکه آنها را که بدین سرقت دست می زنند در زمانش شدیداً مجازات خواهند نمود. در یادداشت امروز مکث کوتاهی در همین زمینه داریم:

۱- با در نظر داشت این که نعره تکبیر یعنی "الله اکبر" نه شعار و نه بیرق و یا کدام پوسته و ولسوالی است که کسی آن را از خود دانسته و به دیگران اجازه استفاده از آن را ندهد، بلکه ستون فقرات اعتقادات اسلامی را ساخته، گذشته از اذان و اقامه، در تمام نماز ها یکی از ارکان اساسی و از واجبات نماز به شمار می رود، این که طالب می آید و می خواهد آن را در تملک شخصی خود درآورد و به بقیه مسلمانان اجازه بیان آن را ندهد، کاریست مربوط به فقه که می باید فقها در موردش ابراز نظر نموده، پاسخ گویند که آیا طالب به مثابه یک نیروی انحصار طالب و انحصارگر، حق انحصار "الله اکبر" را دارد و یا خیر؟ و هرگاه این حق را ندارد شرعاً برای آنهاست که مانع اذعان به بزرگی "الله" می گردند چه مجازاتی وجود دارد؟

۲- و اما این که طالب به نظر و اعتقاد من به چنین بدعت و حکم ضد اسلامی روی می آورد، کاملاً ارتباط می گیرد به ترکیب نیروهای طالب و سیاست اغواگرانه آنها در بسیج افراد و اعزام آنها در کشتارگاه افغانستان.

یعنی با در نظر داشت این که طالب در داخل افغانستان کمترین چانسی جهت سروسامان دادن به یک اردوی متجاوز و جاهل ندارد و مردم افغانستان از طالب به آن میزان شناخت دارند که نخواهند آینده خود، فرزندان و کشورشان را به دست جنایتکاران طالب که در نوکری کمتر از خلق و پرچم و جهادست ها نیستند، بسپارند، برای طالب یگانه راهی که جهت بسیج و اعزام یک اردو به افغانستان باقی می ماند، سیاست تبلیغاتی غلط و متکی به دروغ بین قبایل و رای دیورند و هزاران مدرسه مذهبی پاکستان و نوکران آگاه و نا آگاه امپریالیسم در سایر کشور های اسلامی است.

این سیاست تبلیغاتی که مطلقاً بر روی فریب بنا یافته، در هر جایی که می رسد، چنان وانمود می سازند که گویا مردم افغانستان همه کافر شده، و بیچاره طالبها می روند تا به علاوه رهائی سرزمین مسلمانها، برادران مسلمان شان را نیز از سیطره کفر بیرون نمایند. علاوه بر مبنای همین دیدگاه فریبکارانه، افغانستان را "دار الحرب" اعلام داشته، به "الشکر اسلام" نوید غنیمت های مادی و معنوی وعده شده در قرآن را نیز می دهند.

بر مبنای همین تبلیغات، عمده ترین بخش اردوی طالب را جهال و یا عناصر غارتگر و طماعی تشکیل می دهند که بر مبنای اعتقادات دینی شان به افغانستان می آیند تا اگر زنده ماندند و پیروز شدند بر غنایم و زنان خوب صورت افغانستان استیلا بیابند و اگر شکست خوردند و یا کشته شدند، ۷۰ حور باکره سابون زده منتظر شان در بهشت باشد. حال وقتی لشکری با این درجه جهل و نادانی و طمع دسترسی به غنایم، به محلی می رسد که از در و دیوار آن نعره تکبیر بلند است و خلاف تبلیغاتی که شنیده اند که گویا همه کافر اند و به اساس آن تصمیم گرفته اند تا در افغانستان بجنگند، وقتی صدای "الله اکبر" را می شنوند، متوجه فریبی که خورده اند شده، پایه های اعتقادی آنها جهت حمله و به سمت مرگ رفتن، سست می گردد.

۳- تأثیر مستقیم شنیدن "الله اکبر" توسط جهال و فریب خوردگان لشکر طالب، تضعیف روحیه جنگی افراد طالب و ایجاد درز در بین صفوف آنها می باشد از همین روست که "ذبیح الله مجاهد" به خود جرأت می دهد تا بگوید که در آینده آنهایی را که "الله اکبر" گفته اند، سخت مجازات خواهند نمود.

طالب با اتخاذ چنین موضعی، عملاً می خواهد انحصار دین و گفتن "الله اکبر" را نیز برای خودش محفوظ دارد. چشم آنهایی روشن که فکر می کردند، طالب تغییر خورده اصلاح شده است، این که تغییر خورده اند، در آن شکی وجود ندارد، مشکل این است که آنها نه تنها اصلاح نشده اند، بلکه بدتر از قبل نیز شده اند. دلیل جهت اثبات این سیر قهقرائی، انحصار طلبی آنها تا سرحد انحصار "الله اکبر" می باشد.

مبارزه علیه امپریالیسم و ارتجاع، جزء لاینفک مبارزه علیه دولت دست نشانده می باشد!

سرکها ما را می طلبند!